λαμψεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μάρθας,

«Δὲν γνωρίζω τὴν μορφήν σου» εἶπεν «εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι θὰ ζωγραφίζῃ τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς σου. Δέχομαι εὐχαρίστως νὰ γίνω σύζυγός σου, ἀλλ' ὑπὸ μίαν συμφωνίαν».

«Ποίαν;»

«Νὰ μὴ γίνῃ ὁ γάμος μας πρὶν θεραπευθῶ καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐνέπλησεν ἀπαγοητεύσεως τὸν μνηστῆρα της, ὅστις ἀκουσίως πως ἐπεθύμει νὰ μείνῃ τυφλή, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ, ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἅμα ὡς πρῶτον τὸν ἔδλεπε, θ' ἀπέστρεφε μετὰ φρίκης τοὺς ὀφθαλμούς της.

«Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ στεφανωθῶμεν ἀμέσως» εἶπε «θὰ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς! Διατί τάχα νὰ περιμένωμεν περισσότερον;»

Ἡ Μάρθα ὅμως ἦτο ἄκαμπτος.

«Ἀρκετὰ σ' ἐβασάνισα μέχρι τοῦδε» ἀπήντησεν «οὐδέποτε ὅμως θὰ συναινέσω νὰ γίνω φορτίον σου. Ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ θεραπευθῶ ἐντελῶς, θὰ φύγω καί...

Ἡ Μάρθα ἐν τούτοις ἦτο πεπεισμένη, ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο μίαν ἡμέραν αἰφνιδίως, καὶ ἐπεθύμει νὰ παράσχῃ εὐάρεστον ἔκπληξιν εἰς τὸν Πέτρον, ὅστις, τόσον ἐμμανῶς τὴν ἠγάπα.

*

Ἦτο ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ Μαΐου.

Ἡ ἄνοιξις ἐστόλιζεν ἤδη τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα διὰ ποικιλοχρώου περιβολῆς, οἱ δὲ λειμῶνες ἤρχιζον ν' ἀναγεννῶνται ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἡ Μάρθα εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν μετὰ τοῦ Πέτρου, ὅστις τῇ ἔλεγε περιπαθῶς:

— «Τί κρίμα! ἂν εἰμπόρεις νὰ ἴδῃς πόση εὐμορφιὰ ἔχει ἡ φύσις δὲν θ' ἀνέβαλλες ἐπὶ πλέον τὴν εὐτυχίαν μας».

— Ἀλλ' ἀκούω τὰ κελαϊδήματα καὶ αἰσθάνομαι ὅλες τὲς εὐωδίες ἀπήντησεν ἡ κόρη ἑτοίμως.

Ἡ ἀναμενομένη ἡμέρα ἐφθασεν ἐπὶ τέλους, ὁ δὲ Πέτρος ἐλθὼν κατὰ τὴν συνήθη τῆς ἐπισκέψεώς του ὥραν, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ἡ προσφιλής του Μάρθα δὲν ἔφερεν ἐπίδεσμον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ἐφαντάζετο μορφάζουσαν μετ' ἀποστροφῆς ὡς ἴστατο ἔμπροσθέν της.

«Νὰ βλέπῃ ἄρα γε;» εἶπε καθ' ἑαυτόν, γενόμενος κάτωχρος ἐκ τοῦ φόβου.

Τί τρέχει λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ἡ Μάρθα· ἐκπλήττεσαι ποῦ ἔβγαλα τὸν ἐπίδεσμον; Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη, ποτὲ δὲν θὰ ἴδω καλλίτερα ἀπὸ τώρα. Εἶμαι ἕτοιμη γιὰ τὸν γάμο· ὅποτε θέλεις...

Ἐν τῇ χαρᾷ του ὁ Καρλὲ ἐφαντάζετο ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της τὸν ἐχλεύαζον· εἶτα ὅμως ἐγέλασε διὰ τὴν μωρίαν του ταύτην, σκεφθεὶς ὅτι ἡ Μάρθα δὲν θὰ τῷ ὡμίλει τοιουτοτρόπως ἂν ἔβλεπε.

Ὁ γάμος ἐγένετο ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ὅταν δὲ περὶ τὸ τέλος τῆς ἱεροτελεστίας προσεκλήθησαν νὰ ὑπογράψουν εἰς τὸ σχετικὸν βιβλίον, ὁ Πέτρος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς τυφλῆς συζύγου του, ὅπως τὴν ὁδηγήσῃ· αὕτη ὅμως τὴν ἀπέσυρε λέγουσα:

Ἄφες με, εἰμπορῶ νὰ τὸ εὕρω μόνη μου».

Τότε, πρὸς μεγίστην του ἔκπληξιν, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ γραφεῖον καὶ ἔλαβε τὴν γραφίδα.

«Δὲν εἶσαι τυφλή;» τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς «εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὴν ἀσχημιά μου;

Ὦ! τὴν εἶδον πρὸ ἑνὸς μηνὸς» ἀπήντησεν ἐκείνη μετὰ μειδιάματος, βλέπουσα αὐτὸν στενοχωρούμενον, εἶτα δὲ προσέθηκε μετὰ χάριτος «τώρα, Πέτρο, εἶσαι βέβαιος ὅτι σὲ ἀγαπῶ;»

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Γ. Π. Π.

ΔΥΣΙΣ

Κατὰ τὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ τὰ μάτια μου καρφώνω
καὶ μὲ λαχτάρα μυστικὴ τὴ δύση καμαρώνω·
ἔχει γλυκὸ τὸ χρῶμά της ὡσὰν τὸ πρόσωπό σου,
καὶ μέσ' στὸ χαμογέλιο της ξανοίγω τὸ δικό σου...

Σὲ τέτοια δύση κάποτε, σὲ τέτοιο φῶς προσμένω
— καὶ πὲς ἂν θέλῃς τῶνειρο τρελλὸ καὶ φανταγμένο —
σὰν ἥλιος δεύτερος νὰ βγῇς ἐκεῖ ἀπάνω, φῶς μου,
νὰ χύσῃς λάμψες κ' εὐμορφιὲς 'στὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

ΚΩΣΤΗΣ Δ. ΔΗΜΑΔΗΣ

Ο ΒΟΡΡΙΑΣ

(δημῶδες)

Ὁ κὺρ βορριᾶς παράγγειλε ὅλων τῶν καραβιῶνε·
— Καράβια ρίξτε σίδερα καὶ πιάσετε λιμάνι.
Κι' ὅσα καράβια τ' ἄκουσαν ὅλα λιμάνι πιάνουν,
κι' ἕνα καράβι τοῦ Ραγιᾶ, αὐτὸ δὲν τὸν φοβᾶται.
— Δὲ σὲ φοβᾶμαι, κὺρ βορριᾶ, δὲ σὲ φοβᾶμαι ἀγέρα,
ἔχω καράβι μπρούζινο μὲ μπρούζινα κατάρτια·
ἀνέβα, βρὲ μουτσόπουλο, 'στὸ μεσανὸ κατάρτι.
Παιζογελῶντα ἀνέβαινε, κλαίοντας κατεβαίνει.
— Τ' ἔχεις, μωρὲ μουτσόπουλο, κλαίοντας κατεβαίνεις;
— Ταχθῆτε, τοῦρκοι 'στὰ τζαμιά, Ρωμηοὶ 'στὰ μοναστήρια,
καὶ σὺ μωρὲ σκυλόβρῃε 'στὴν πίστι ποῦ πιστεύεις.
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπῶπε,
γεμίζει ἡ θάλασσα πανιὰ κ' ἡ ἄκρες παλληκάρια...

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Αἱ σύζυγοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, εἴτε καλλιτεχνῶν, εἴτε ἐπιστημόνων εἴτε στρατιωτικῶν, ὅσον περισσότερον προσκολλῶνται εἰς τὸν πρὸς αὐτοὺς ἔρωτα, τόσον μᾶλλον ἐξουδετεροῦνται αὐταὶ καθ' ἑαυτάς, συμμεριζόμεναι προσωπικῶς τῆς δόξης των. Ὑπάρχουσι παραδείγματα συζύγων ἐξόχων ποιητῶν, αἵτινες, ὄχι μόνον δὲν ἐζηλοτύπουν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἠσθάνοντο ὑπερηφάνειαν ὅτι ἄλλη τις γυνὴ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν σύζυγον ποιητὴν στίχους, προσθέτοντας εἰς τὴν δόξαν του· διότι τὸν ἠγάπων ὡς ποιητὴν καὶ οὐχὶ ὡς ἄνθρωπον. Ὑπεισέρχονται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ τοιούτου συζύγου, ἀνυψούμεναι ὑπεράνω τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρωτος καὶ ἀποβάλλουσαι, χάριν τῆς τέχνης ἢ τῆς ἐπιστήμης, τὰς μικροζηλοτυπίας τοῦ γυναικείου ἔρωτος καὶ ἐγωϊσμοῦ.

Δημοσιεύοντες ἀνωτέρω τὸ ἄρθρον τοῦ Σαρσαὶ περὶ Μόλτκε, ἐπωφελούμεθα τῆς εὐκαιρίας ν' ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον διηγοῦνται περὶ τῆς συζύγου του, καὶ τὸ ὁποῖον καὶ μόνον καθιστᾷ αὐτὴν ἀξίαν σύνευνον ἐξόχου ἀνδρός.

«Ἡ Μαρία φὸν Μόλτκε, θυγάτηρ τοῦ Τζὼν Χέϊλιγκερ, καταγομένη ἐκ Staffordshire, καὶ σύζυγος τοῦ ἐξόχου στρατάρχου κόμητος Μόλτκε, ἐρωτηθεῖσα ποτε ὑπό τινος στενοῦ φίλου της, ἂν ἠσθάνετο ὑπερηφάνειαν διερχομένη τας τάξεις τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της, μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1864 ἐν Schleswig ἐπιτυχῆ μάχην, ἀπεκρίθη:

— Ὦ, ὄχι· καθόλου μάλιστα. Ἠσθανόμην ἐντροπὴν βλέπουσα τοὺς στρατιώτας χαιρετῶντας τὸν σύζυγόν μου, μεγάλως δὲ δυσηρεστούμην, συλλογιζομμένη ὅτι οἱ στρατιῶται ἔβλεπον τὸν Μόλτκε νυμφευμένον. Κατὰ τὴν γνώμην μου, εἷς καλὸς στρατιώτης οὐδέποτε πρέπει νὰ νυμφεύεται. Ὁ συζυγικὸς βίος ἀντιστρατεύεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Καὶ ἐν τούτοις ἐπιλέγουσιν οἱ γνωρίσαντες τὸν οἰκογενειακὸν βίον τοῦ Μόλτκε καὶ διηγούμενοι τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτον— ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ εὑρεθῇ εὐτυχέστερον ζεῦγος ἀπὸ τὸ τοῦ στρατάρχου μετὰ τῆς ὡραίας ἀγγλίδος συζύγου του, ἥτις ἀπεβίωσε τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1868.